

ANKI
EDVINSSON

VEDENNEITO

Lumienkelin kirjoittajan uutuus

Suomentanut Leena Virtanen

WSOY

ANKI EDVINSSON

VEDENNEITO

Suomentanut Leena Virtanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Sjöjungfrun

© Anki Edvinsson 2022 by Agreement with Grand Agency

Suomenkielinen laitos © Leena Virtanen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-47972-8

Painettu EU:ssa

»Pahan pelko usein johtaa vielä pahempaan.»

NICOLAS BOILEAU

PROLOGI

Raatihuoneentori, Uumaja

ERIK TARKISTI jäätelökioskin ohi kävellessään, että puhelin oli farkkujen taskussa. Kioskin jono oli vähän lyhyempi kuin aiemmin kesällä, mutta kuitenkin niin pitkä, että myyjätytöllä oli kädet täynnä työtä. Erik muisteli niitä aikoja, kun he olivat Helenin ja lasten kanssa usein seisoskelleet samassa jonossa. Siitä oli vasta muutama kuukausi, mutta tuntui kuin se olisi tapahtunut toisessa elämässä.

Aurinko lämmitti kasvoja, ja kaunis loppukesän päivä oli houkutellut uumajalaiset ulos kaupungille. Erik otti puhelimensa esiin ja huomasi, että kello oli pian puoli yksi. Pitäisi lähteä kotiin. Helen ja lapsetkin olisivat varmaan jo palanneet harrastuksista.

Raatihuoneen tiilenpuna hehkui auringossa. Erik vilkaisi tuttua makkaranmyyjää rakennuksen vieressä, mies oli seissyt samassa paikassa joka lauantai niin kauan kuin Erik oli asunut Uumajassa. Erik kohotti kätensä tervehdykseen ja sai vastaukseksi hymyn. Makkarakojun jonossa seiso i pieni tyttö äitinsä kanssa. Tytön hiuksissa oli vaaleanpunaisia kiehkuroita ja jalassa väriin sointuvat kengät.

»Terve, mitäs teidän porukalle kuuluu?»

Erik kääntyi ympäri ja päätyi kasvotusten naapurinsa kanssa. Hän pani heti merkille, että niskatuki oli poissa. Mies oli jokin

aika sitten joutunut auto-onnettomuuteen, ja sen jälkeen hänellä oli ollut pitkään samanlainen kaularankatuki kuin komisario Beckin naapurilla televisioelokuviissa. Myös Erikkin naapurille maistui kalja tai grogi, mielellään Erikin seurassa. Ikävä kyllä. Syy oli luultavasti se, ettei Erik ollut järin puhelias, joten naapurin omille jutuille jäi enemmän tilaa.

»Terve vaan. On ollut aika kiireistä nyt kun koulut ovat taas lomien jälkeen alkanee», Erik vastasi ja yritti samalla tähyillä pakotietä. Hän ei ollut juttutuulella, ja naapurilla oli taipumusta jaaritteluun.

»Mitä Helenille kuuluu? Oletko saanut vaimosi kuriin?» naapuri kysyi ja nauroi päälle.

»No, mitäpä Helenille, hyvää vain», Erik vastasi hiukan ärtyneesti.

Mitä muutakaan siihen voisi sanoa?

Kaikeksi onneksi naapurin puhelin alkoi soida, ja Erik suuntasi heti askelensa kohti vapaata penkkiä torin laidalla, seisovaa miestä esittävän patsaan vieressä. Pronssimies oli häntä huomattavasti pidempi, ja tänään joku oli kietaissut sen kaulaan huivin, jossa oli jääkiekkjoukkue Björklövenin logo. Erik istahti penkille ja yritti taas soittaa Helenille. Ei vastausta.

Eräs koulun opettaja vilkutti kauempaa, ja Erik vastasi tervehdykseen. Ovatko kaikki kaupungilla tänään? hän ajatteli.

Siinä samassa torin yli kiiri kirkaisu. Sitten huutoja kuului lisää. Erik nousi seisomaan ja näki, kuinka eräs isä kaappasi lapsensa syliin ja lähti juoksemaan. Miehen silmät olivat selällään. Pikkutyttö, jonka hiuksissa oli vaaleanpunaista, ja hänen äitinsä näyttivät ensin lamaantuneilta. Grillimakkarasta valui ketsuppia tytön kädelle. Lopulta äiti riuhtaisi tytön mukaansa niin äkisti, että makkara tipahti kadulle.

Samat ihmiset, jotka äsken olivat viettäneet tavallista lauantai-iltapäivää, pakenivat nyt kaikkiin ilmansuuntiin kuin muurahaiset hajotetusta keosta. Joku mies, jota Erik ei ollut koskaan ennen nähnyt, tarttui häntä takinhihasta ja yritti kiskoa liikkeelle.

»Juokse, jumalauta!» mies karjui.

Mutta Erik ei liikahtanutkaan. Hän unohti hengittää, ja vasta kun keuhkot vaativat hapetta, hän veti ilmaa sisään.

Hän kuuli lähestyvien poliisiautojen sireenit ja kääntyi katsomaan samaan suuntaan kuin kaikki muutkin. Kauppakeskus Utopian pääsisäänkäynnin edessä seisojaksi nuori mies. Erik tiesi, kuka hän oli. Yksi maahanmuuttajapoika, joka oli tullut Uumajaan noin vuosi sitten. Kaveri vetelehti usein koulun liepeillä, sen koulun jossa Erik työskenteli kuraattorina. Huhujen mukaan poika ryösteli ihmisiä ja kauppasi huumeita jonkun rikollisjengin tiliin. Hän oli sellainen tyyppi, jota muut nuoret pelkäsivät. Nyt pojalla oli yllään vihreä liivi, joka pullotti räjähdysaineita ja metalliputkia. Suojaan juosseet ihmiset eivät malttaneet olla kuvaamatta tilannetta; Erik huomasi, että rakennusten kulmien takaa pilkkotti useampikin älypuhelin. Suu tuntui kuivalta, huulia kiristi, ja sydän jyskytti rinnassa. Hän seisojaksi pahassa paikassa, liian lähellä. Univormupukuiset poliisit komensivat kaikkia poistumaan torilta, jotkut pakotettiin kovin ottein lähtemään.

Erik perääntyi pari askelta, mutta törmäsi penkkiin jolla oli äsken istunut. Hän lähti juoksemaan, kääntyi oikealle, ohitti suuren mainostaulun ja kyykistyi sen taakse suojaan. Nuori mies pommiliivissään huusi jotakin, mitä Erik ei ymmärtänyt.

KAHDEKSAN PÄIVÄÄ
AIKAISEMMIN

I

26. elokuuta, perjantai

CHARLOTTEN POSKIA kuumotti, kun hän astui väkivaltaosaston tiloihin. Olan tuoksu viipyili mielessä. He olivat nukkuneet samassa sängyssä jo monta viikkoa, ja juttu alkoi tuntua vakavalta. Töissä kukaan muu kuin Per ei tiennyt suhteesta kollegan kanssa. Poliisitalolle saapuminen oli tätä nykyä Charlottelle kuin jokapäiväinen »walk of shame».

Hän riisui takkinsa ja ripusti sen täyteen ahdettuun naulakoon. Pyyhkäisi tummia hiuksiaan molemmin käsin, tunnusteli sormillaan, että niskaan koottu nuttura oli napakka eikä löystymässä. Tarkisti, ettei paita ollut juoponnapiissa, ja punasi vielä lopuksi huulensa.

Kaikki kollegat olivat jo paikalla. Anna riisui parhaillaan pyöräilykenkiään, kypärä lojui pöydällä, ja hiukset olivat hiestä märät. Murharyhmän ehdottomasti kovakuntoisin jäsen pyöräili työmatkat joka päivä, kuusi kilometriä suuntaansa. Anna oli työskennellyt väkivaltaosastolla jo useamman vuoden muttei ollut kiinnostunut uralla etenemisestä. Hän viihtyi nykyisissä tehtävissään, sillä aikaa jäi muuhunkin. Kuten kuntoiluun.

Charlotte kurkisti ryhmän pomon huoneeseen, mutta Perä ei

näkynyt. Toimistotuolin selkänöjällä roikkuvasta takista päätellen mies oli talossa, ja Charlotte säpsähti, kun Per ilmestyi hänen selkensä taakse.

»Huomenta, valmiina perjantaipäivään?» Per kysyi ja haki työpöydältään kansion.

Charlotte nyökkäsi ja lähti Perin perässä kohti toimintahuonetta.

»Toivotaan, että tämäkin perjantai on rauhallinen. Siihen on viime aikoina ehtinyt jo melkein tottua», Charlotte sanoi ja liivahti päätään puistelevan Perin ohi ovesta sisään.

»On meillä yksi, tai itse asiassa parikin nuorten tekemää ryöstöä, joihin tarttua», Per sanoi ja astui Charlotten perässä toimintahuoneeseen.

Charlotte nyökkäsi ilme vakavana.

»Uskomatonta, että täällä Uumajassa tapahtuu niin paljon ryöstöjä.»

»Miksei Uumajassa voisi sellaista tapahtua?» Kicki töksäytti.

Murharyhmän tutkintasihteeri istui jo paikallaan, aina valmiina väittämään Charlottelle vastaan. Heti siitä asti, kun Charlotte oli ensimmäisen kerran astunut Uumajan poliisitaloon, Kicki oli yrittänyt tehdä hänen elämästään ikävää. Välillä pienin, vaivihkaisin huomautuksin ja toisinaan sulkemalla hänet täysin avoimesti porukan ulkopuolelle. Kuten silloin, kun Kicki kutsui kaikki työtoverinsa puolisoineen luokseen kesäjuhliin – kaikki muut paitsi Charlotten. Työpaikkakiusaamista.

Charlotten puhelin värähti. Tekstiviesti Olalta, jonka kanssa hän oli vasta äsken suudellut autossa.

On jo ikävä sinua.

Charlotte vastasi viestiin, ja seuraavassa hetkessä samainen Ola jo seisoikin toimintahuoneessa hänen silmiensä edessä ja jutteli Perin kanssa hymyillen vitivalkoista hymyään. Toisinaan

Charlotte ajatteli, että Ola näytti aivan Ken-nukelta. Kaikki hänen ulkonäössään oli niin hiton täydellistä. Per kutsui Olaa Dressmanniksi, koska tämä muistutti kyseisen vaateliikkeen mainosten miehiä. Ola kuului Uumajan rikospoliisin henkilönsuojauksesta vastaavaan ryhmään, joten hän työskenteli Charlotten kanssa saman katon alla mutta eri osastolla, ja hyvä niin.

Charlotte katseli Olaa. Huolellisesti silitetty paita kätki alleen jotain sellaista, mistä Charlotte ei pystynyt pitämään näppejään erossa. Ja taas hän tunsi Olan tuoksun, jossa oli myös häivähdys laventelia. Se oli peräisin Charlotten suihkusaippuusta, Olalla oli tapana lainata sitä ollessaan yötä hänen luonaan. Olan ainoa tähän mennessä ilmennyt huono puoli oli, että hän oli liian reipas. Aina valmiina, kuin partiolainen. Lomalla hän olisi halunnut viedä Charlotten tunturivaellukselle. Jonnekin sääskien ja käärmeiden sekaan. Siinä he olivat erilaisia, Charlotte nimittäin vietti vapaa-aikansa mieluummin viiden tähden hotelleissa.

»Haloo, Charlotte?!»

Charlotte irrotti silmänsä Olasta ja kääntyi katsomaan Kickiä.

»Oletko hereillä?» tutkintasihteeri sanoi. »Puhuin sinulle.»

»Hyvänen aika, minulleko? Sitä en osannut odottaa», Charlotte vastasi ja hymyili Kickille leveästi.

Kickin katse tummui.

»Voitko panna edessäsi olevat paperit kiertämään, että muutkin saavat? Siinä on ryöstöistä tekemäni kartoitus», hän sanoi ja osoitti Charlotten pöydällä olevaa paperikasaa.

»Tottahan toki», Charlotte vastasi ja mietti, olikohan Kicki todellakin tehnyt kartoituksen itse. Sen tyyppiset tehtävät olivat yleensä rikostiedustelun heiniä. Ehkä Kicki halusi vain tuoda itseään esille.

Ola lähti ovea kohti mutta katsoi Charlottea silmiin ennen kuin poistui huoneesta, ja mietteet Kickistä kaikkosivat. Tästä

tulee hyvä päivä, Charlotte ajatteli ja suuntasi huomionsa Periin, joka oli aloittanut aamupalaverin.

»Eilisiltana minulle soitti eräs Roger Ren, jonka tunnen poikieni jääkiekkoharrastuksen kautta», Per kertoi. »Hänen poikansa Adrian pelaa samassa joukkueessa kuin minun esikoi-seni, ja eilen kolme nuorta ryösti Adrianin eräässä puistossa. He käyttivät väkivaltaa, pahoinpitelivät Adrianin törkeästi, ja ryöstön uhriksi joutuminen oli pojalle traumaattinen kokemus. Nyt ryhdytään selvittämään tätä kaupunkia riivaavaa ryöstöaaltoa. Adrianin tapaus oli edellisiä törkeämpi, ja meidän täytyy aloittaa myös ennalta estävä toiminta.»

Per antoi katseensa kiertää tutkintaryhmäänsä.

»Mutta eikös se ole jo aloitettu?» kysyi Anna, joka oli vieläkin hikisissä pyöräilyvaatteissa.

»Kuten tästä Kickin laatimasta kartoituksesta näkee, neljän viikon aikana on sattunut neljä ryöstöä. Lyhyen ajan sisällä on tehty neljä rikosilmoitusta, mutta kaksi uhreista ei halua osallistua tapausten tutkintaan, koska he pelkäävät. Liikkeellä on paljon huhuja ulkomaalaistaustaisten poikien ryhmästä, mutta meillä ei ole mitään konkreettista näyttöä, ei selviä tuntomerkkejä tai mitään muutakaan, minkä perusteella joukon voisi hakea kuultavaksi. Moni seikka kuitenkin viittaa siihen, että he ovat todennäköisimmät ehdokkaat epäillyiksi. Kicki kertoo kohta lisää, myös siitä mitä poliisi on tähän mennessä tehnyt.»

»Mutta entä se Adrian? Onko hän tehnyt rikosilmoituksen?» Charlotte kysyi.

»On, mutta ilmeisesti hänkin on todella peloissaan eikä halua osallistua tutkintaan todistajana, ja...»

Kännykän pirinä keskeytti Perin. Hän näytti puhelintaan koko ryhmälle.

»Roger, pojan isä, soittelee koko ajan. Mies on raivona, kun

poliisi ei pidätä niitä maahanmuuttajapoikia, kun kaikkihan uskovat – tai Rogerin mukaan *tietävät* – heidän olevan syyllisiä. Hänelle on vaikea selittää, että ryöstelijät pitäisi periaatteessa saada kiinni itse teosta.»

Per antoi Rogerin puhelun mennä vastaajaan, mutta Charlotte ymmärsi, miltä ryöstetyn pojan isästä tuntui. Rikoksen uhriksi joutuminen loukkaa henkilökohtaista koskemattomuutta yleensä huomattavasti enemmän kuin tekijän saama rangaistus rikoksen tekemisestä.

»Mutta jospa silti haetaan ne pojat kuultavaksi, kai heitä voi vähän jututtaa?» Charlotte ehdotti.

»Niin kauan kuin meillä ei ole mitään epäilyjen tueksi, emme pääse eteenpäin. Ei heitä voi hakea asemalle pelkkien huhujen perusteella.»

»Onko ryöstöillä silminnäkijöitä? Entä valvontakamerat? Onko meillä mitään, mikä yhdistäisi ne pojat edes rikospaikkoihin?» kysyi Anna.

»Ei ole, ei yhtikäs mitään, ja uhrien haluttomuus todistaa vaikeuttaa tapausten tutkintaa. Sen sijaan meillä on kyllä aihe-todisteita, jotka viittaavat näihin poikiin, ja tarkoitus olisikin nyt aloittaa niistä.»

»Mitä siis tehdään seuraavaksi?» Charlotte kysyi.

»Sitä samaa kuin tämän tyyppisten jengien kanssa yleensäkin. Pysäytetään pojat, kun törmätään heihin kaupungilla. Tehdään jokaiselle ruumiintarkastus, katsotaan onko heillä aseita tai huumeita. Aiheutetaan heille yksinkertaisesti häiriötä. Tehdään tietäväksi, että heitä pidetään silmällä.»

»Okei, toimista täytyy sitten sopia partiopoliisien kanssa niin että mahdollisimman monet aktiivisesti häiritsevät heitä», Charlotte sanoi.

Per nyökkäsi.

»Ja ne pojatko siis saavat liikkua vapaasti ja ryöstellä toisia nuoria kuten lystäävät?» sanoi Anna tarkoittamatta sitä kysymykseksi.

Per huokaisi. Charlotte huomasi, että Roger yritti taas soittaa, mutta Per antoi puhelimen vain hälyttää.

»Anna ja Kicki saavat ruveta kartoittamaan somekanavia. Rogerin mukaan kaupungin nuoret kirjoittelevat siitä jengistä netissä. Vinkkaavat paikoista, joita kannattaa välttää, ja ilmoittavat, missä kyseinen jengi on nähty. Selvittääkö somesta jotain käyttökelpoista. Ja käykää läpi Adrianin ryöstöpaikan ja sen lähiympäristön valvontakamerat. Ehkä ryöstäjät tai joku muu pystytään yhdistämään puistoon ja ryöstön ajankohtaan.»

»Mutta voisivatko tekijät olla johonkin Uumajassa toimivaan rikollisliigaan kuuluvia nuoria? Esimerkiksi johonkin niistä tukholmalais- tai karlstadilaisjengeistä, jotka saavat koko ajan enemmän jalansijaa täälläkin päin. Nehän välittävät huumeita ja ovat aiemmin ryöstäneet ainakin kauppoja», Charlotte sanoi.

»Nuorisoryhmä pitää kaupungin jengejä silmällä, ja näyttää siltä että nämä uudet kaverit ovat ottaneet haltuunsa juuri katuryöstöt.»

Per piti tauon ja osoitti sitten Kickiä, joka otti puheenvuoron.

»Kuten kartoituksestani näkyy, kaikki neljä ryöstöä on tehty suurin piirtein samalla tavalla», Kicki aloitti. »Lisäksi tekijöinä on joka kerta ollut kolme poikaa. Kaksi ryöstää, ja kolmas seisoo vahdissa. Kaikilla on mustat vaatteet ja kommandopipot tai huivit peittämässä kasvoja, siksi heistä ei ole saatu kunnollisia tuntomerkkejä. Jonkinlaista teräasetta käytetään uhrin uhkaamiseen.»

Huoneessa oli hiljaista, kaikki lukivat Kickin kartoitusta.

»Adrianilta vietiin pankkikortti, takki ja älypuhelin. Kortti pitää panna seurantaan; jos sitä käytetään, voimme toimia», Per

sanoi. »Kicki on myös ottanut vähän selvää kolmen pääepäilytymme taustoista.»

»Kaikki kolme ovat vasta tulleet maahan», Kicki sanoi, »ja kaksi heistä, Samir al Tajir ja Omar Athar, asuu Nydalan leirintäalueella. Maahanmuuttoviraston mukaan kaikki kolme ilmoittivat iäkseen kuusitoista saapuessaan Ruotsiin vuosi sitten. Pojat tulivat Eurooppaan ilman papereita, ja Ruotsiin he saapuivat jollain rahtilaivalla Espanjan tai ehkä Saksan kautta. Kahden ensin mainitun asia on vielä käsittelyssä. Kolmas, Ibrahim Hatim, on jo saanut oleskeluluvan.»

Per kiinnitti poikien kuvat taululle ja kirjoitti heidän nimensä kuvien yläpuolelle. Väkivaltaosastolla käytettiin välillä valkotaulua ja välillä digitaalista näyttöä, tutkinnanjohtajasta riippuen. Diginäyttö alkoi olla yleisempi valinta, mutta Charlotte ei ollut vielä tottunut älypuheliimiin ja tabletteihin. Ei nähtävästi myöskään Per, joka saattoi käyttää sekä diginäyttöä että perinteistä taulua sekaisin.

Charlotten mielestä ainoa pääepäilyistä, joka todella näytti olevan sen ikäinen kuin väitti, oli Ibrahim. Pojalla oli seitsemäntoistavuotiaan kasvot, piirteissä näkyi vielä lapsenpyöreyttä.

»Minusta Samir ja Omar näyttävät kuvien perusteella vanhemmilta, mutta sitä ei tietenkään pysty todistamaan», sanoi Per, aivan kuin olisi lukenut Charlotten ajatukset. »Täytyy vain luottaa Maahanmuuttoviraston tietoihin, vaikka onkin aika tavallista, että vasta maahan tulleet ilmoittavat todellista nuoremman iän, koska se helpottaa oleskeluluvan saamista.»

»Aivan, kukapa ei toimisi niin siinä tilanteessa», Charlotte sanoi, ja Kicki nyökkäsi ennen kuin jatkoi selostustaan.

»Ibrahim on Syyriasta ja hän taitaa olla tässä porukassa se, joka ei kuulu joukkoon. Koska Ibrahimilla on oleskelulupa, hänet on sijoitettu perhekotiin täällä Uumajassa. Hän opiskelee

ruotsia, ja Maahanmuuttoviraston kuulusteluissa hän on kertonut haluavansa päästä lukioon. Sijaisvanhempien mukaan Ibrahim osaa huolehtia asioistaan, hän on ahkera ja halukas tarttumaan uuteen mahdollisuuteen, jonka on täällä Ruotsissa saanut. Ibrahim menetti koko perheensä matkalla Välimeren yli ja jäi yksitoistavuotiaana omilleen.»

Charlotte katsoi kuvia tarkemmin. Ibrahimin kapeita kasvoja kehystivät kiiltävän mustat, luonnonkiharat hiukset. Tummia silmiä ympäröivät pitkät silmäripset. Katse oli intensiivinen. Hymy kaartui hiukan vinoon, ja pojasta sai ilkkurisen vaikutelman.

»Hukkuivatko Ibrahimin perheenjäsenet, vai mitä heille tapahtui?» Per kysyi.

»Kyllä, isä, äiti ja kaksi nuorempaa sisarusta, kaikki hukkuivat. Karkea tapaus.»

»Miten hän selvisi yksin Ruotsiin asti?» kysyi Charlotte.

»Saamiemme tietojen perusteella Omar ja Samir tulevat siinä kohden mukaan kuvaan», Kicki kertoi. »He ottivat pojan siipiensä suojaan matkalla Euroopan läpi.»

»Entä miten on mahdollista, että Ibrahim sai oleskeluluvan niin nopeasti?»

Kicki kohautti olkapäitään.

»Varmaankin sen takia, että hänen henkilöllisyytensä pystyttiin heti varmistamaan. Ibrahim on sitä paitsi näistä kolmesta pojasta ainoa, joka selvästi haluaa saada elämänsä järjestykseen täällä Ruotsissa. Ibrahim käy Ruotsia maahanmuuttajille -kursia, kun taas Omar ja Samir eivät ole siihen mahdollisuuteen tarttuneet. Maahanmuuttoviraston mukaan Ibrahim halusi juuri Ruotsiin, koska koko perhe oli alun perin matkalla tänne.»

»Onko tiedossa, onko Ibrahimilla ketään sukulaisia Ruotsissa? Kun perhe kerran pyrki tänne.»

»Ei meidän tietääksemme.»

Per viestitti Kickille Samirin kuvaa osoittamalla, että oli aika siirtyä seuraavan pojan tietoihin.

»Myös Samir on kertonut tulevansa Syyriasta», Kicki jatkoi, »mutta tietoa ei ole pystytty varmistamaan. Monet ilmoittivat kotimaakseen Syyrian vuoden 2015 pakolaisaallon aikana. Samir ilmestyi Ruotsiin yhdessä Omarin ja Ibrahimin kanssa ja on kertonut hakevansa turvapaikkaa häneen kohdistuvan uhkan takia. Sitäkään ei ole voitu vahvistaa, koska hänen henkilöllisyydestään ei ole varmaa tietoa. Samir ilmeisesti päätyi lapsisotilaaksi silloin, kun Isis tunkeutui Syyriaan. Koko perhe murhattiin, koska isä oli englannintaitoinen tulkki, mutta Samirin henki säästettiin, sillä hänestä haluttiin taistelija. Kaksi vuotta myöhemmin Samirille tarjoutui tilaisuus paeta Irakiin, näin hän itse kertoi.»

»Poika siis pakotettiin sotimaan saman rosvojoukkion riveissä, joka murhasi hänen perheensä?» Charlotte sanoi.

Kicki nyökkäsi.

»Herranjumala, mikä kohtalo. Ajatelkaa miten moni pakolainen kantaa yhtä kauheita, käsittelemättömiä traumoja», sanoi Anna.

»Entä Omar?» Per kysyi.

»Maahanmuuttoviraston tietojen mukaan Omarin synnyinmaa on Afganistan. Omar ei ole kertonut mitään perheestään, joten emme tiedä sen enempää. Kolmikko pääsi Ruotsiin ihmissalakuljettajien avulla. Yksikään pojista ei ole poliisin rekistereissä.»

Charlotte huokaisi. Hän ajatteli kaikkia niitä ihmisiä, joiden elämäntilanne oli samanlainen. Mitä se mahtoi tehdä ihmiselle, kun joutui elämään ilman kansalaisuutta, vailla oikeuksia ja velvollisuuksia?

Per rykäisi.

»Okei, mennään eteenpäin. Tiedätte hommanne. Jotta ryöstöt saadaan loppumaan, meidän pitää pystyä nostamaan syyte.

Olkaa huolellisia. Tilanne voi nopeasti eskaloitua, jos ryöstöjen tutkinta ei etene.»

Per vaikeni hetkeksi.

»Charlotte, lähdetään jututtamaan Roger Reniä ja hänen poikaansa Adriania», Per sanoi ja kääntyi katsomaan Charlottea.

Charlotte nyökkäsi ajatellen tytärtään Anjaa. Hän olisi itsekin aivan hysteerinen, jos hänen tyttänsä olisi joutunut raaasti ryöstetyksi.

Perin puhelin pirahti taas soimaan. Hän näytti sitä Charlotteille. Jälleen kerran Roger.

»Jos me emme ota niitä poikia kiinni, niin Roger kyllä tekee sen», Per sanoi ja pudisti päätään.

**Uumaja, 26. elokuuta:
Poliisi tutkii omaisuusrikosten aaltoa.**

**Uumaja, 28. elokuuta:
Joesta löytyy raa'asti pahoinpidelty ruumis.**

**Uumaja, 3. syyskuuta:
Raatihuoneentorille astuu nuorukainen
pommiliivissä.**

Rikostutkijat Charlotte von Klint ja Per Berg ovat lyömätön työpari, mutta kolme päällekkäistä rikostutkintaa koettelee heidänkin kykyjään. Loppukesän viiptylevä lämpö on muisto vain, kun poliisi pääsee lähemmäs kylmäävää totuutta: Uumajassa piilottelee murhaaja, joka ei ole miltä näyttää...

Tiivistahtinen ja jännityksentäyteinen *Vedenneito* pureutuu kiistanalaisiin kysymyksiin pakolaisuudesta, muukalaisvihasta ja oikeutuksesta vaikuttavan ihmisläheisellä otteella.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47972-8